

ГОТЕЛЬ „СПІРІТ“

АННА ПЛЕС

АННА ПЛЕС

ГОТЕЛЬ «СПІРІТ»

TARAWERA

Bratislava 2024

Місця, особи та вся історія в цій книзі вигадані, і будь-яка подібність з реальними подіями та особами є чисто випадковою, незважаючи на те, що вони можуть здатися знайомими...

ISBN

pdf 978-80-69091-13-9

epub 978-80-69091-14-6

mobi 978-80-69091-15-3

Copyright @ 2024 by Anna Ples

Cover and layout @ 2024 by Tarawera Design s.r.o.

Slovak edition @ 2024 by TARAWERA

All right reserved

Авторизований переклад зі словацької мови.

Видання друге

Книги про таксиста Мартина словацькою мовою:

Hotel Spirit, 2023

Večerná rapsódia alebo Nebež pred Bohom, 2024

Poklad alebo Prišiel zo zeme, tak nech sa do zeme vráti, 2024

Жодна частина цього твору не може бути відтворена або скопійована в механічному, електронному або будь-якому іншому інформаційному форматі без попереднього дозволу власників авторських прав.

1.

В аеропорту Братислави низка таксі різних служб повільно просувалась до місця посадки пасажирів, які прилетіли ранковим рейсом з Кошиць.

— Готель «Спіріт», — з важністю зронив імпозантний пасажир, коли Мартін уклав його валізу до багажника і завів автомобіль.

— «Галерея Спіріт»?

Чоловік знизав плечима, дістав папір з чорного шкіряного портфеля й простягнув водієві. З видруку booking.com на Мартіна дивилась вузька висока сучасна будівля, нижче було зазначено адресу: площа Свободи 7.

— Коли вони встигають відкривати нові готелі? — спитав таксист скоріше себе самого й автівка рвонула до центру міста.

Мартін уважно подивився на пасажира в дзеркало заднього огляду. Коротко стрижене волосся, широке обличчя, великий ніс. Пивний живіт випирав вперед, пальці барабанили по портфелю. Щось знайоме було в ньому. Чоловік уловив погляд таксиста і з легкою зарозумілістю спитав:

— Ви мене впізнали?

— Пан Вікарський? — нерішуче почав Мартін. Насправді обличчя, що протягом пів року не зникало з екранів, належало впевненому у собі політику, який обіцяв щасливе і багате життя словакам. Його важко було

не впізнати.

— Ви стали дуже відомим після останніх виборів. До Братислави у справах?

— Так, якраз вчора було прийнято рішення призначити мене заступником міністра.

— Вітаю. Вас ніхто з уряду не зустрічає?

— На мене чекають завтра, а сьогодні я маю побачення.

Але тут задзвонив мобільний, на обличчі політика з'явилася широка усмішка і він солодково зацвірінчав до слухавки:

— Красуню, я вже у Братиславі. Зараз оселюся у готелі, відпочину пару годин і до тебе. Готуйся, моя рибко, вже відірвемося сьогодні, — він відключився та звернувся до Мартіна з задоволеними хвостощами:

— Хочу перед зустріччю попаритись. Секретарка вирішила мені сюрприз зробити, замовила якийсь новий готель з сауною, усі процедури безкоштовно, з віником, як в російській лазні, — і знову задоволено посміхнувся.

Мартін об'їхав площу, проїхав повз будинок уряду Словаччини й пригальмував за зупинкою тролейбуса № 203, не доїжджаючи до перехрестя площі Свободи та вулиці Штефановічовій. GPS навігація Вейз вказувала місце знаходження готелю прямо на перехресті, а це було неправдоподібним. Мартін почав шукати очима будівлю з фотографії на видруку.

— Ось він, — пасажир показав рукою трохи праворуч.

Мартін подивився у тому самому напрямку, але нічого не побачив. Будинок на розі вулиць Жилінська і площі Свободи був новим дев'ятиповерховим комплексом Рестарт Апартаментс, до якого частенько Мартін привозив туристів.

За ним ішов невеликий пустир близько дванадцяти метрів, потім стара п'ятиповерхова будівля з загостреним гребенем на даху.

— Дякую, — політик почав виходити з машини. Мартін отямився, підскачів до багажника, дістав валізу і поставив перед пасажиром. Політик простягнув гроші та з задоволенням подивився в бік пустиря:

— Який красень, точнісінько як на фотографії, ніколи раніше не помічав його, хоча стільки разів приїжджав до будинку уряду, — при цьому пасажир прудко схопив валізу і швидким кроком рушив по пішохідному переходу, перетнув трамвайні колії, близько магазину звернув праворуч, підійшов до пустиря і зупинився. Чоловік підняв руку, нібито він дзвонив до домофона. Мартін мимоволі продовжував стояти біля машини та пильно вдивлятися в дії Вікарського. За декілька секунд політик переступив через бордюр і зник. Мартін кліпнув очима декілька разів, не розуміючи, що відбувається. Подивився навколо, намагаючись переконати себе, що це не сон. На якусь мить пустир зник за трамваєм, який пройшов перед ним, але зображення, яке знову з'явилося, було незмінним. Ніякого будинку не було. Але не було і Вікарського.

Перебуваючи у збентеженні, Мартін не відразу зауважив, як біля його машини зупинився поліцейський автомобіль і патрульний крикнув йому крізь відкрите вікно, що стояти на цьому місці не можна. Мартін вибачився, кивнув, що вже їде, сів до машини та побачив на пасажирському сидінні забутий видрук booking.com. Мартін взяв його та знову подивився. Так і є, на фотографії на місці пустиря було зображено красиву сучасну будівлю

зі входом як раз на тому самому місці, біля якого зупинився політик. Мартін знову підняв очі на це місце, але знову бачив лише пустир.

Він повільно повернув праворуч, проїхав повз пустир, де зник Вікарський, кинув погляд на бічне дзеркало і помітив чорний «Мерседес», що їхав позаду. Раптово німець різко повернув ліворуч, перетнув трамвайні колії, пройшов скрізь чагарник, нібито його не існувало, та зник в районі пустиря. Мартін настільки задивився, як зникає автомобіль, що отямився, коли його автівка зачепила бордюр. Добре, що тут був односторонній рух. Він увімкнув світла аварійної зупинки, обійшов машину, глянув на подряпаний диск, зітхнув, насварив себе, що відволікся на ходу, ще раз подивився на місце зникнення чорного «Мерседеса», сів до машини та зробив ще одне коло по площі Свободи.

До кінця дня Мартін кружляв містом, пасажирки змінювались, але весь цей час його не залишала думка про дивне місце, в якому зник політик, а потім і чорний автомобіль.

Вже стемніло, коли Мартін забирав пасажирку з будинку на вулиці Празькій, щоби доправити її до аеропорту. Жінка середніх років, досить кремезна, сіла на заднє сидіння і, погладжуючи волохату голівку маленького песика, який визирав з її сумочки, впевнено попередила водія:

— Я нікуди не запізнююсь, мій літак тільки за дві з половиною години. Тому прошу вас не поспішати та їхати обережно, ніякого лихацтва, не мчати, — жінка зробила наголос на останньому слові.

— Я вас зрозумів, пані, — Мартін кивнув головою, посміхнувшись.

Насправді він ніколи не їздив швидко, йому не подобалось, коли його підганяли нервові пасажирки, які спізняються. Тому бажання пані він сприйняв з великим задоволенням. Якщо можна не поспішати, він вирішив ще раз проїхатись повз те місце, яке так його зацікавило. Він зупинився на перехресті з вулицею Жилінською, чекаючи на зелений сигнал світлофора, звідки чудово було видно пустир, і нібито ненавмисно спитав пасажирку:

— Порожнє місце серед будинків, як гадаєте, чи міг би тут стояти сучасний готель?

— Готель? На такому вузькому місці, ви жартуєте? Навіть хостел з крихітними кімнатками буде виглядати потворним, хіба що впихнути якийсь магазин.

— Маєте рацію, — Мартін посміхнувся, знову переконавшись, що нічого на цьому місці не знаходиться. І спокійно продовжив їхати до аеропорту.

Але питання переслідували його. Повертаючись додому до Трнави після останнього клієнта, Мартін продовжував розмірковувати над дивним явищем. «Якось чортівня, — гадав Мартін. — Якщо я нормальна людина, а я нормальний — і пасажирка це підтвердила — готелю не існує. Куди ж в цьому випадку зник Вікарський? Це що — чийсь жарт?»

Він вже під'їжджав до свого будинку у повній темряві, коли світло фар вихопило якусь річ, що валялася на дорозі. Мартін обережно запаркував машину на узбіччі й підійшов, щоб прибрати зі шляху незрозумілий предмет. Але на асфальті нічого не було. Постоявши декілька хвилин, Мартін зітхнув і вирішив, що йому примарилось від втоми.

Дома він довго колупався в тарілці, залишивши майже всю вечеру недоторканою. Дружина Єва, маленька

тендітна тридцятип'ятирічна жінка з рідким волоссям, але яка все ще зберігала свою красу і свіжість, насторожено спитала:

— Що з тобою, Матьо? Тебе щось непокоїть?

Мартін помовчав декілька секунд, розмірковуючи, чи варто розповідати дружині таку дивну історію, і вирішив не поспішати виглядати посміховиськом в її очах.

— Ні, люба, все гаразд. Просто не маю апетиту. Піду пограю, — він взяв пляшку пива і зачинився у своїй крихітній кімнаті. Це було єдине місце, де Мартін відчував себе вільно: його студія, як він її називав. Два на три метри з вузьким вікном — йому цього цілком вистачало, щоби розмістити тут пару шаф з книгами, комп'ютер, електрогітару, синтезатор та багато різних гаджетів для улюблених занять.

Після праці Мартін грав. Бренькіт, як це звала Єва, приносило йому колосальне задоволення, уносило його до світу спокою і свободи, розслабляло після напруженого кружіння по обтяженому заторами місту. Але не сьогодні. Мартін час від часу ловив себе на тому, що після чергового акорду робить тривалу паузу, ніяк не може зосередитися на грі. А все тому, що невидимий йому й іншим людям (а в цьому він переконався) готель не давав йому спокою.

Мартін відклав гітару і сів за комп'ютер, розклав видрук бронювання пасажира та набрав в Гуглі спочатку сполучення «Готель Спіріт». Гугл видав «Готель Галерея Спіріт» на Ясков рад в Братиславі й «Спіріт СПА» в Угорщині. Тоді він набрав адресу «площа Свободи 7» та знову червона точка адреси знаходилась на перетині двох вулиць, але не в районі пустиря. Тоді він зайшов

на booking.com і імітував бронювання готелю на одну ніч в Братиславі. З майже двохсот варіантів готелів, мотелів, хостелів й апартаментів, більшу частину яких Мартін добре знав за роки праці таксистом, ані жодного з такою назвою та адресою не було. Він ще раз недовірливо подивився на фотографію. Сучасна дев'ятиповерхова будівля виглядала цілком правдоподібно, багато скла і практично невидимі перекриття. На першому поверсі знаходились вхід та ворота паркінгу. Вікарський зупинився проти входу, а «Мерседес» зник як раз в тому місці, де й знаходиться в'їзд. Це вже не просто збіг.

Мартін почав уважніше вивчати фотографію. Відкриті лоджії з плетеними меблями починались з четвертого поверху і були на п'ятому та шостому. На дев'ятому останньому поверсі, здається, була тераса, на якій виднілись зелені насадження. Про те, що це готель, говорив надпис над входом і велетенські букви на даху. Мартін продовжив вивчати текст бронювання. У видруку було зазначено, що заброньований номер два знаходиться на четвертому поверсі. Відколи в бронюванні зазначається номер кімнати та її розташування? З таким Мартін ще не стикався. «Добре, як хтось сфабрикував підробне бронювання, це я можу зрозуміти, але куди тоді зникли політик й автомобіль?» — продовжував розмірковувати він.

Дивна ситуація збентежила Мартіна. Він не міг зібрати свої думки до купи. В його відносно спокійному житті нічого подібного не відбувалось. Він сам вважав себе пересічною людиною, сором'язливою і геть позбавленою амбіцій. Після технікуму він не зміг вступити до університету, освоїв водіння й ось вже п'ятнадцять років працював таксистом,

відчуваючи себе цілком комфортно. Відпрацював зміну і, більше ні про що не думаючи, можна віддавати час двом своїм улюбленим захопленням — музиці та читанню. А читав він багато. Особливо його приваблювали книги з історії й живопису. Завдяки товстим барвистим фотоальбомам він здійснював віртуальні прогулянки по галереях найбільших музеїв світу. Лувр та Прадо, Британський музей і Сикстинська капела, Російський музей та Ермітаж знайомили його з шедеврами світової культури, переносили у світ художнього образотворчого мистецтва — живопису, графіки, скульптури. Мартін не мав особливих уподобань, йому просто подобались конкретні картини окремих художників різних епох. Він міг розглядати їх годинами, читати статті про них, порівнювати з іншими подібними картинами. Але він ніде не міг проявити свої знання, ніхто і не здогадувався, що цей тихий таксист міг напам'ять відтворити всі деталі картини Сальвадора Далі «Поява обличчя і вази з фруктами на березі моря» або переказати зміст поеми Данте «Божественна комедія», цитуючи чимало цікавих моментів. Це був його внутрішній світ, яким він лякався ділитись з іншими. Його надія знайти в Єві, інтелігентній жінці з вищою освітою, людину, яка буде поділяти його зацікавлення і підтримувати розмови на різні теми, закінчилася невдачею. Особливо після того, коли Єва в якийсь момент сказала йому, щоби він не допікав їй своїми цитатами або необхідністю роздивлятись якусь мазанину. Тому бажання малювати зникло ще до можливості його реалізувати. Єву дратувало, коли він купував книги або коштовні збірники живопису. Вона заспокоїлась лише після того, коли Мартін погодився перейти на електронні книги

та комп'ютер замінив йому паперові аналоги. Але Мартіну цього не вистачало. Шурхіт сторінок, вага книжкових фоліантів, запах паперу приносили йому неймовірне задоволення, нібито він торкається чогось таємничого і дорогоцінного. Він відчував тремтіння від кожної книжки, яка була в його бібліотеці, та цінував кожний примірник. Потайки від Єви він продовжував купувати їх і ховав позаду інших книг. Але новітні технології він все ж сприйняв. Роздивлялись картини через інтернет було навіть зручніше й інформації про художників знаходилось значно більше. Віртуальні екскурсії по музеях світу, які були у безкоштовному доступу, прискорили процес пізнання. А для захоплення музикою інтернет став просто незамінний. Ночами він із задоволенням дивився стріми, де на гітарі грали виконавці з різних кінців світу. Захоплюючись їх віртуозним виконанням, ставив питання в чатах і брав участь в обговореннях, приваблюючи увагу інших учасників своєю ерудицією та легкістю спілкування. Добра англійська стала у пригоді не тільки в праці таксистом під час спілкування з іноземними туристами, але й у соціальних мережах. Його знали та поважали вже багато хто, але тільки у віртуальному житті, де він був відомий під нікнеймом з безглуздим зображенням. Він і сам самотужки непогано навчився грати на електрогітарі, купив навушники та апаратуру, яка дозволяла грати, не заважаючи шумом оточенню, тим самим не дратуючи дружину та сусідів.

Єва не тільки не поділяла його поглядів та захоплень, але й взагалі шкодувала, що вийшла за нього заміж. Він вже давно дістався висновку, що це вона його одружила на собі. Свого часу йому лестило, що нарешті хоч якась

дівчина звернула на нього увагу. І він цілком підкорився їй, погоджуючись в усьому та з усім, залишивши собі тільки своє захоплення, свій маленький світ, у який він нікого, крім Єви, не посвячував. Він мріяв, що разом з дружиною вони будуть їздити на вистави, відвідувати галереї, ходити по книжкових ярмарках. Коли ж і вона відмахнулась, він залишився наодинці зі своїми захопленнями. І змирився з цим. Йому було комфортно всі ці п'ятнадцять років. Жодних стресів чи випадків. Дні минали всі однаковісінько, тижні, роки шли своєю чергою. Відсутність дітей йому не докучала, а що гадала жінка з цього приводу, йому було байдуже. Єва, працюючи вчителькою у школі, цілком зосередилась на своєму фаху, претендуючи незабаром зайняти керівну посаду. Спілкування з дітьми їй з лишком вистачало, і про своїх вона облишила мріяти. Її влаштовувало, що Мартін часто був відсутній вечорами й ночами, головним чином вихідними, намагаючись працювати у найприбутковіший для таксиста час, відсипаючись потім вдень, дозволяючи Єві відпочити від галасу та метушні школи. Так вони й жили, разом, але кожний своїм життям.

Сьогоднішній випадок не давав Мартіну спокою цілу ніч, він не міг заснути, перевертався у ліжку. Пару разів вставав, ходив на кухню, стояв біля вікна зі склянкою води й вдивлявся до нічного міста. Він не може залишити все як є, він має з'ясувати, що відбувається. Цікавість упереміш з необхідністю розгадати незрозуміле явище штовхало його щось зробити, але він не знав, що робити, з ким поділитись, до кого звернутися за допомогою, щоби його не сприйняли за психа. Тому він має з'ясувати все сам, тільки сам.

2.

Вальтер подивився на Гельґу. Вона вивчала карту їх нескладного маршруту. Вони якраз проїхали Мільштат і просувались вздовж озера в напрямку Клаґенфурта.

— Давай-но зупинимось і піднімемось на Канцель. Звідти такий шикарний вигляд на озеро. І струмок Пьоландбах недалеко.

— Згода, а заодно і щось поїмо, — як він міг відмовити молодій дружині, з якою тільки вчора вони відсвяткували першу річницю весілля. — Подивись, чи нема поблизу паркування?

— Паркування не бачу, але є готель, гадаю, біля нього можна буде залишити машину. Це тільки на пару годин.

Під чуйним керівництвом Гельґи вони підїхали до невеликого триповерхового будинку, біля якого сліди на прим'ятій траві й наявність кількох автівок явно свідчили, що саме це місце служило паркуванням. Вальтер дістав рюкзак, перевірів наявність води, бутербродів, ще якихось коробочок з їжею, які їм дбайливо зібрала бабуся Гельґи, фотоапарату і зовсім крихітного транзистора. Гельґа прихопила згорнуті у рулон дві ковдри й вони рушили у дорогу. За годину молодята досягли оглядового майданчика, не зустрівши нікого на підйомі, але в цьому не було нічого дивного, тому що туристичний сезон вже наближався до завершення і сьогодні був будній день. Вони зупинились на краю прірви й, любуючись озером

Мільштатер, ніжно взялися за руки. Краєвид дійсно був приголомшливий, Гельґа мала рацію: вода озера в оточенні хвойних рослин на тлі блакитного неба здавалась синьою-синьою, численні розкішні вілли або невеликі готелі створювали затишок й ідилію. Декілька катамаранів з яскравими парусами рухались в різні боки, залишаючи по собі шлейф світлих бризок. Зробивши пару знімків, Вальтер запропонував розташуватися трохи осторонь на невеликій галявинці між деревами. Поки Гельґа розкладала їжу, Вальтер знайшов станцію з музикою і під приємну ритмічну мелодію вже досить зголоднілі мандрівники почали з апетитом поглинати припаси.

Почувши тріск сухого гілля, Вальтер обернувся, між дерев стояла пара підлітків, перелякано поглядаючи на них. Вони були помітно здивовані, побачивши туристів в такий час, і вочевидь не хотіли привертати до себе увагу. Дивлячись на їх худі постаті з тонкою шиєю, скуйовджене волосся та витягнуті обличчя, від чого рюкзаки за їх спинами здавались неймовірно величезними, першою промовила Гельґа:

— Привіт. Шукаєте місце для пікніка? Приєднуйтеся до нас, ми маємо забагато харчів, всім вистачить.

— Так, сідайте, не вагайтеся, — підхопив Вальтер. — Ми вчора мали річницю весілля, а сьогодні продовжуємо другу весільну подорож. Нам стільки з собою поклали їжі, що ми з задоволенням поділимось. Ми Вальтер і Гельґа.

Молода пара презирнулась, хлопець впевнено сказав:

— Клаус і Моніка. Вітаємо вас. А звідки ви?

— З Зальцбургґу, а ви?

— Ми місцеві.

— Подорожуєте по рідних місцях? Пригощайтесь, — усміхнулась Гельґа.

Хлопець з дівчиною зняли рюкзаки, відчувалось, що ноша була досить важкою. Вони поклали їх поруч з собою, притримуючи рукою. Клаус сів на ковдру, один бутерброд простягнув дівчині й сам з задоволенням взявся за їжу. Моніка, дико поглядаючи на всіх, присіла за хлопцем. Повз увагу Вальтера не пройшло те, що молодь була вочевидь голодною і втомленою.

— Беріть ще, не вагайтеся, — вже зі співчуттям промовила Гельґа, дивлячись на зголоднілих мандрівників.

— Нам подобається подорожувати по озерах, — впевнено сказав Клаус після першої порції бутербродів.

— Так, маєте рацію. Ми й в Альпах подорожуємо із задоволенням, але зараз у нас з'явилось бажання відвідати південь, так би мовити для порівняння. Ми вже давно вирішили, що цю подорож здійснимо до Каринтії.

Наступила хвилинна тиша, незабаром музику перервало термінове повідомлення: «Сьогодні у Мільштаті було пограбовано декілька вілл, господар однієї з них вчинив опір та був вбитий грабіжниками. За словами свідків грабіжники — це молода пара, хлопець і дівчина, одягнуті у джинси, светри й штормівки. Їм пощастило втекти у незнайомому напрямку. Поліція просить громадян бути обережними та повідомляти о будь-яких підозрілих особах за телефоном...». Повідомлення ще продовжувалось, коли Вальтер підняв очі на Клауса і побачив жах на його обличчі, Моніка зіщулилась та притиснулась до хлопця.

Вальтер подивився на Гельґу, вона застигла

в напруженні, дивлячись на нього.

— Це не вас розшукують? — просто спитав Вальтер.

— Отже, ви нас тепер здасте? — спокійно відповів питанням на питання Клаус.

Вальтер мовчав, він розмірковував, чи варто гратися у шляхетність з грабіжниками й вбивцями, навіть якщо вони виглядають ще дітьми. Але цікавість пересилила:

— А покажіть, що ви вкрали? Просто цікаво.

— Вальтер, навіщо це тобі? Хай підуть. Ми їх не бачили, — Гельґа вочевидь розмірковувала розумніше.

Клаус підвівся і тільки-но зібрався накинути рюкзак, як Вальтер підскочив та схопився за ремені.

— Показуй, інакше ми повідомимо поліції, що бачили вас.

— Це вас не стосується, — Клаус із силою смикнув рюкзак і Вальтер мимоволі потягнувся за ним та звалився на землю. Від злості він перехопив мішок, потім руку Клауса, хвацько закрутив її за спину, схопив другу руку і звернувся до Гельґи:

— Дай-но мені мотузку, люба, не захотів так показати, тепер поліції покаже.

Клаус простогнав від болю. Але не встиг Вальтер домоворити, як почувся тріск і він почав сповзати вниз, руки його послабли та він грюкнувся на землю. Клаус, звільнившись, повернувся до Моніки, вона стояла з гіллякою в руці та дивилась на Вальтера, який не подавав вже ознак життя.

— Вальтере, що з тобою, — Гельґа кинулась до нього, схилилась і почала штовхати його тіло.

Цієї миті знову пролунав той самий тріск. Тепер вже

Гельґа впала на Вальтера. З її маківки почала витікати червона рідина.

Першим отямився Клаус. Он вихопив гілля з руки Моніки.

— Що ти накоїла? — закричав він. — Ти ж вбила їх.

— Він напав на тебе. Вони б нас здали.

Клаус не міг заперечити, Моніка мала рацію. Він схопився за голову, подивився на тіла і почав хаотично ходити довкола, розмірковуючи, що тепер робити.

— Погляньмо, що у них у кишенях і рюкзаках.

Вони почали викладати все, що знаходили. У чоловіка були документи на ім'я Вальтера Штайнера, двадцяти п'яти років, мешканця Зальцбургґу, водійське посвідчення, ключі від машини, гроші, перо і записник. У жінки лише документи на ім'я Гельґи Штайнер, двадцяти двох років, теж мешканки Зальцбургґу.

Клаус знову подивився на тіла, вони також були у джінсах, светрах і штормівках. І рятівна думка промайнула в його голові.

— Треба удати їхні тіла за наші.

— Як це? — розгублено спитала Моніка.

— Відійди.

Клаус зняв обручки, сережки у жінки, годинник у чоловіка, поклав їх до своєї кишені, взяв знову гілляку і почав бити нею по обличчях. Моніка з жахом дивилась на те, що відбувалось. Він зупинився лише тоді, коли переконався, що обличчя стало важко впізнати.

— Треба забрати всі їх речі й залишити твій рюкзак, він дуже помітний, по ньому цю пару приймуть за нас. Витягай все зі свого рюкзака та перекладай до їхнього.

Моніка зняла свій простенький браслет з різноколірного каміння і натягнула на руку жінки. Вона пам'ятає його з дев'яти років, сама нанизала з куплених на ярмарку камінців та носила «на щастя», не знімаючи.

— Так її скоріше приймуть за мене.

Коли вони упорались, сонце вже почало заходити.

— Поспіши, вже темніє, маємо скоріше тікати. Треба спалити гілляку.

— Ми не можемо тут розпалювати вогнища, нас відразу знайдуть через дим.

— Тоді заберемо з собою, дорогою позбудемось.

Вони перевірили, що нічого не залишили, гілками замели свої сліди й стежкою почали спускатися вниз до готелю. На галявині стояло всього дві автівки. Клаус відразу визначився з машиною Вальтера, відкрив двері та подав знак Моніці, щоб вона сідала. Усі рюкзаки він уклав до багажника, прикрив ковдрами. На помітне місце поставив термос, їжу, фотоапарат, гумові чоботи, все те, що доводило, що молодята подорожують. Він завів двигун, бензину було ще більш ніж половина бака.

— Але ж ти не маєш прав, — здивовано промовила Моніка.

— Натомість їх має Вальтер Штайнер, фрау Гельґо Штайнер. Запам'ятай, ти тепер Гельґа, — з цими словами він тремтячими руками надів обручку їй на підмізний палець; вона була завелика, але дівчина затисла руку у кулачок, міцно стискаючи коштовність. Моніка зробила те саме. Йому обручка також була завелика. Вони подивились одне на одного, Клаус схилився і поцілував Моніку.

— Тепер ми чоловік і дружина. Тримай карту,

рухатимемось на північ. Поїхали!

Вони виїхали на ґрунтову дорогу і за вказівниками почали спускатися на Мільштат-штрассе та повернули у бік Мільштата.

— Ти впевнений? Там повно поліції, — розгублено спитала Моніка.

— Вони навряд чи чекають, що грабіжники й убивці їхатимуть на місце злочину, вони контролюють виїзди.

— Ти такий розумний у мене, — нарешті Моніка посміхнулась. — Клаусе, скажи, чому в останньому котеджі господар опинився вдома? Адже людина, яка тебе примусила вчинити всі ці пограбування, гарантувала, що нікого не буде.

— Не знаю.

— Я не хотіла його вбивати, але він наставив на тебе револьвер, такий чорний і страшний, як у кіно. Якби я не вдарила його, він би вистрілив у тебе.

— Це точно. Хочеш знати, хто це? Колишній офіцер гестапо, привіз награбоване зі східної Європи, жив під чужим ім'ям. Це мені розповіла та людина. Тому і направила грабувати саме цей дім, тому що знала точно, що там є коштовності, а конкретно ця скриня. А інші вілли попросив обчистити просто для відводу очей.

— Але саме в цьому будинку ми вскочили у халепу. Чому так?

— Не знаю.

— Зустріньмося з цією людиною, віддамо їй все награбоване і будемо вільні.

— Дурепо, які вільні. Нас відразу посадять за вбивство.

— Ну, відсидимо декілька років і будемо вільні.

— Як у тебе все легко. Ця людина тепер нас так просто не відпустить. Я боюсь, що вона нас просто вб'є, якщо ми у неї з'явимося.

— Вб'є? Але чому? Вона отримає, що хотіла, та ми їй не потрібні.

— Цей пан не допустить, щоби я потрапив до поліції й давав свідчення.

— Але чому?

— Бо він сам з поліції. Як ти гадаєш, звідки він мене знає? Спіймав мене на одній дрібній крадіжці. Потім сказав, що відпустить, тільки якщо я владнаю для нього одну справу. Я зрозумів, що сам не впораюсь, тому і залучив тебе.

— Ти мені цього не розповідав. Ти казав, що нам потрібні гроші, щоби втекти удвох.

— Нам майже вдалось.

— Тільки тепер довелося ще двох убити.

— Це було необхідне, — рішуче мовив Клаус. — Тепер ми маємо коштовності, нові документи, усе продамо, поїдемо за кордон і будемо багаті та щасливі, — Клаус посміхнувся і, зробивши гучніше музику, вони помчали назустріч невідомому.

Вони легко здолали всі пункти, де була поліція, їх ніде не зупинили. Вже на першому придатному місці Клаус викинув скривавлене гілля до озера. У motelі в них навіть не спитали документи. Клаус ретельно зашторив обидва вікна, зачинив двері й дав зрозуміти Моніці, щоби вона говорила пошепки, тому що стіни у motelі не відзначались доброю звукоізоляцією. І вони почали розглядати та сортувати все награване. У чотирьох

віллах їхній трофей складався з грошей, наручних годинників і різноманітних жіночих прикрас. Моніка швидко збрала гроші, підрахувала, вийшла досить пристойна, як їм здалося, сума. Частина Клаус захвав до штормівки, решту до рюкзака. Прикраси Моніка загорнула у хустку. Нарешті Клаус витягнув з рюкзака скриню розміром приблизно тридцять на двадцять сантиметрів, заввишки десь сантиметрів двадцять п'ять, дуже важку, і почав її роздивлятися. Вона була цілком оббитою металом, а згори затягнутою хрест-навхрест додатковими металевими скобами. Ключа не було.

— Цікаво, що там? — спитала Моніка.

— Мені теж цікаво, але я не зможу її відкрити без спеціального інструменту. Та й буде гучно. Доведеться повозити її з собою, аж поки не винайmemo десь житло.

— Клаусе, а де ми оселимось? Маємо багато грошей, можемо орендувати найкрутіший номер у готелі, нам принесуть до кімнати шампанське.

— Дурненька, подивись на себе? Тобі шістнадцять, а за документами тепер двадцять два, ти зовсім не виглядаєш на цей вік. Уважний працівник рецепції відразу це з'ясує.

— Тоді де ми будемо мешкати?

— Винайmemo приватне житло, найкраще дім, десь у передмісті Відня, де не дуже роздивляються документи. А шампанське я тобі й так куплю. Багато, — та він обійняв Моніку. — І кохатися будемо кожний день, тепер нам не потрібно шукати місце для усамітнення та ховатись від усіх, — і почав стягувати з неї одяг.

— А що ми зараз робимо? Клаусе, чи ми не ховаємось від усіх?